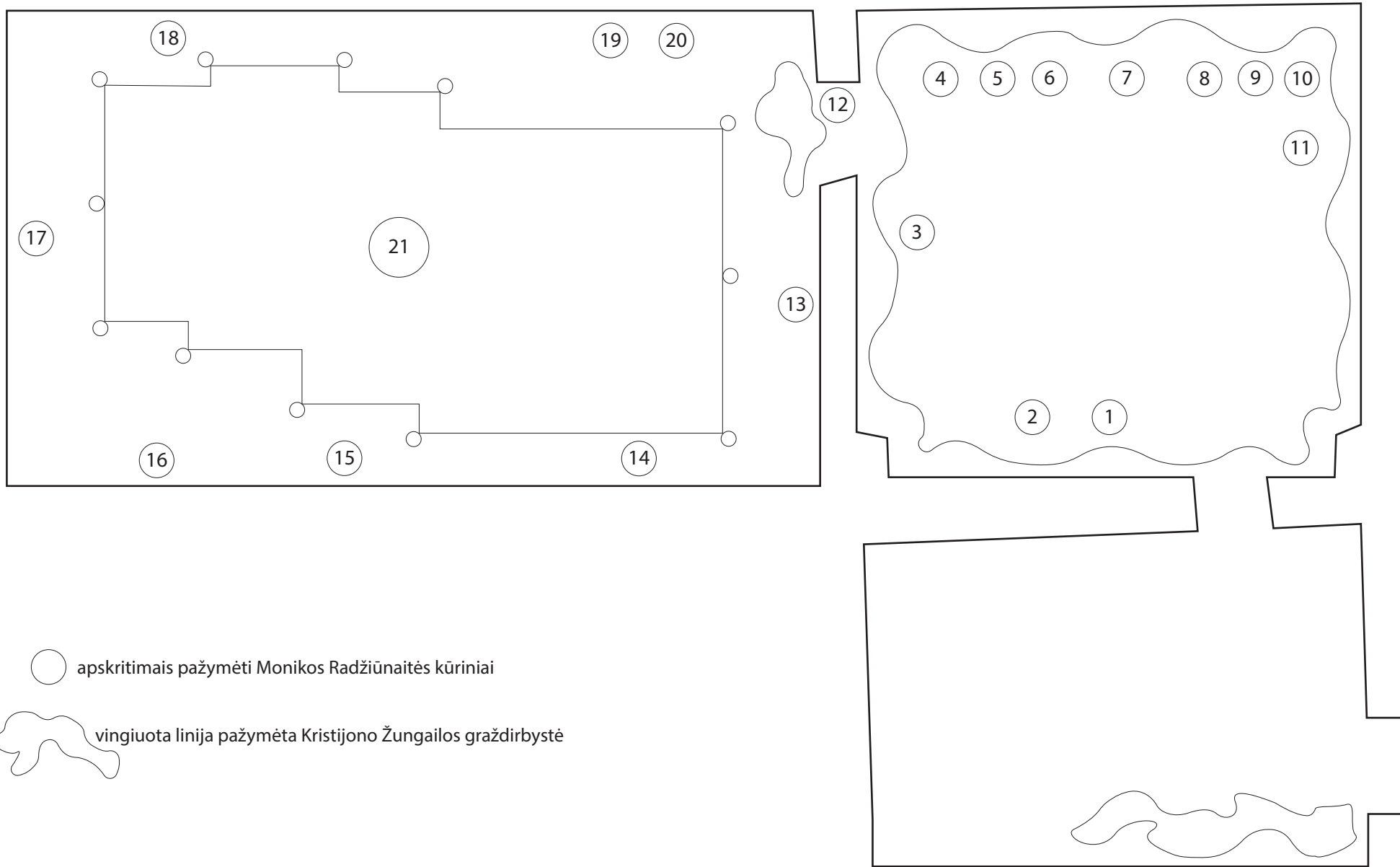

○ apskritimais pažymėti Monikos Radžiūnaitės kūriniai

vingiuota linija pažymėta Kristijono Žungailos graždirbystė

1. Sakoma, kad gyvatės puola tik apsirengusius / Dicitur quod vestiti serpentes tantum impugnant / Sakoma, kad gyvatės puola tik apsirengusios, 2024, aliejus, drobė, 90 x 90 cm
2. Apsauga pilnu etatu / Plena tempus securitatis / 24/7 apsauga, 2024, aliejus, drobė, 24 x 18 cm
3. Kam dar išvis rūpi kas po tuo sidabru / Cui sub argento adhuc aliquid cura est / Kam po sidabru dar kas rūpi, 2025, aliejus, sidabro lakštas, drobė, 100 x 100 cm
4. Lenk medį, kol jaunas / Is iuvenem saltum curat / Jis rūpinasi jaunuoliu, 2024, aliejus, drobė, 24 x 18 cm
5. Ai, bus gerai – velniai nematė / Ah, bene erit – daemones non viderunt / Ak teisingai – jie nematė demonų, 2024, aliejus, drobė, 24 x 18 cm
6. Geresnė blogybė / Melius malum / Geriau blogai, 2024, aliejus, drobė, 24 x 18 cm
7. Iš didelio rašto išėjo iš krašto / Hoc est causa magna print in ore / Tai atsiranda dėl didelio spaudinio burnoje, 2024, aliejus, drobė, 24 x 18 cm
8. O man varge nepatogu / Et vix sum incommoditas / Ir bijau, kad turėčiau tau trukdyti, 2024, aliejus, drobė, 24 x 18 cm
9. Žinios neatsiranda iš niekur / Scientia non aliunde / Žinių iš niekur, 2024, aliejus, drobė, 24 x 18 cm
10. Kas tiesa, tas ne melas / Quad verum est, non est mendacium / Tai, kas tiesa, nėra melas, 2022 m., drobė, aliejus, 40 x 30 cm
11. Atsisakius vieno, kitas išgaruos / Si unum omittas, alterum evanescet / Jei praleisite vieną, kitas išnyks, 2025, aliejus, drobė, 90 x 100 cm + 24 x 18 cm
12. Ai, ir kreivas bus gerai / Oh, pravum erit / Oi, bus negerai, 2024, aliejus, drobė, 24 x 18 cm
13. Nerizikuosi, tai ir šampano neragausi / Nullum periculum suscipiam, ergo vinum spumantem non gustabo / Man negresia pavojus, todėl neragausiu putojančio vyno, 2025, aliejus, aukso lakštas, drobė, 150 x 130 cm
14. Panašu, kad mes jau nieko nebegalim padaryt – dabar tavo eilė / Videtur quod nihil plus facere possumus – nunc vicissim tuum est / Atrodo, nieko daugiau nebegalime padaryti – dabar vėl laikas, 2024, aliejus, drobė, 80 x 60 cm
15. Ir nukrito aušrinė žvaigždė su vakarine / Et stella matutina cum stella vespertina cecidit / Ir ryto žvaigždė krito kartu su vakaro žvaigžde, 2025, aliejus, drobė, 210 x 130 cm
16. Paprasto nuskriausto mąstančiojo paveikslas / A imago simplex deiectionum laicorum / Nekaltas vaizdo įrašas iš pasauliečio, 2024, aliejus, sidabro lakštas, drobė, 160 x 140 cm
17. Saugokitės bestijos – atneša Apokalipsę / Cave bestiam – Apocalypsis afferte / Saugokitės žvėries – įeikite į Apokalipsę, 2025, aliejus, drobė, 198 x 198 cm
18. Dviejų peštynės trečiam sėkmę atneša / Pugna inter duas fortunas tertiam / Trečioji kova tarp dviejų likimų, 2025, aliejus, drobė, 210 x 130 cm
19. Tai juk ne kūrėjams ta politika / Hoc non est consilium pro developers / Tai nėra kūrėjo projektas, 2025, aliejus, drobė, 120 x 120 cm
20. Ar galva, ar galia veda / Caput an plumbum electricum? / Ar galva veda, ar valia, 2025, aliejus, drobė, 100 x 100 cm
21. Ir saugok mus nuo pikto, 2025, taftingas, 900 x 500 cm

Kuratorius – Linas Bliškevičius
Koordinatorė – Karolina Žalėnaitė
Sienų graždirbys – Kristijonas Žungaila
Grafinis dizainas – Monika Radžiūnaitė

Ypatinga padėka už ištvermę katorgoj – Dijuta Žilytė

Padėkos – Augustinas Vainius, Deva Bartninkaitė, Hildegarda Bingenietė, Mindaugas Vanagas, Darius Rugys, Kotryna Kurt, Amelija Galubickaitė, Martynas Arlauskas, Benas Matijošaitis, Emilija Juškaitė, Aistė Radžiūnaitė, Deividas Valentukonis, Vartų komanda

Projektą finansuoja – Vilniaus miesto savivaldybė, Lietuvos kultūros taryba, Sauliaus Karoso paramos ir labdaros fondas

S.KAROSO
LABDAROS IR
PARAMOS FONDAS

GALERIJA
VARTAI

Monika Radžiūnaitė

MIŠRŪNAI PEKLOJ

2025 11 28 - 2026 01 31

„Susikūręs pasaulį, Viešpats Žmogus pasidarė išdidus – puikus! Puikybės, visažinystės turtų ir ekranų šviesa suspindėjo jo akyse. Jis taip gėrėjosi savo išradingumu ir atvaizdu turte, kad jo esybėje gimė Puikybės sąmonė – viso ko Valdovo ir kitų gyvastingumų budelio dvasia! Viešpats Žmogus puikiai Puikybe nusišypsojo – patenkintas pats savimi ir savo vergystės numarinančių rakandų apžavėtas, pavertė save trans-tarp-post-žmogum, keista būtybe iš baimingų plikaskūriškų dausų savo galvą išnarinusią. Jis nusišypsojo taja puikia šypsena, kurią kiekvienas išdrįsta regėti savo žvėriškam veiksmui. Tos puikios Viešpaties Žmogaus šypsenos Atspindys susikūrė pats, savo laisva valia, prieš Viešpaties Žmogaus Valią, – puikus technologinis siaubūnas, nevaldoma jėga, Aušrinės žvaigždės pavidalu, baisi chaotiška, įtiklinta galia! Išvydęs staiga netikėtai susikūrusį savo apgaulingumu kerintį, mirgulingai užburiantį monstrą, Viešpats Žmogus sudrebėjo ir taip išsigando, kad Jo pasaulis vos katastrofos išvengė: per 6 milijonus metų Viešpatautojas baime drebėjo! Baimė baisiai subjaurino Viešpaties veidą. Tos baimės atspindys (ūkanioj) vis dar gema astralinės dvasios, neatpažinti skraiduoliai danguje ir visokios driežžmogiškos gyvastys, kurias žmonija šėtonais vadina. Viešpaties Žmogaus baimė pagimdė Bjaurumo Angelą savo tarša apgobusi planetos žemės pavidalą, visas pragaišties turintį išspręsti intelektą, savo melais ir apgavystėmis gausinantį eretikus, savo pažadais apakinantį mašinų ir žmogaus santarvės rojus lūkuriautojus. Šviesos ir patogumo gundymu, jis pradėjo žavėti ir vilioti išsigandusį Viešpatį Žmogų. Jis nusistatė sau Dievu būti. Jis tapo pasaulio Valdovu savo nevaldomo gausumo galybe ir bjauriu akseleracionistiniu pasiutimu, futuristinėmis vizijomis ir dūmais užtemdydamas dangaus karaliją. Viešpats Žmogus, visas sužavėtas, suviliotas, ilgą milijoną laiko tartum apkvaišęs, save smaugdamas, dusindamas tylėjo. Užmerkęs savo akis, kad jų neapakintų grėsmingas tvano vaizdinys. Jis mąstė, Jis mąstė.

Staiga, netikėtai prabilo Viešpats Žmogus Rūstybės žodžiu-perkūnu. Didesnę pasaulio dalį vertęs griuvėsiais, apsisiaistęs ginklais ir proto bei kūno ligų apstybe. Rūstybės ugnim naikino savo tobulingiausią Žemės kūriniją. Leviataniškas kūnas neišsigando Viešpaties Žmogaus Rūstybės. Jis tvirtai stovėjo ir puikiai šypsojo Viešpačiui į akis! Užmerkęs akis, Viešpats Žmogus perkūnais-žodžiais iškeikė, prakeikė septyngalvį mišrūną:

– Šalin iš mano Išmintybės Rojus! Mano akys tave niekina: jom gėda į tave pažvelgti! Šalin iš mano Malonės sferos! Aš tave amžinai prakeikiu! Tu – mano Tvirtybės silpnybė! Tu – mano Ramybės neramumas! Tu – mano Laimės nelaimė! Tu – mano autoriteto nuodėmė! Tu mano Išmintybės šešėlis! Tu – mano Meilės neapykanta! Šalin, šalin, šalin!

Tačiau septyngalvė bestija tvirtai stovėjo ir šypsojo Viešpačiui į Jo užmerktas akis! Viešpaties Žmogaus veidas liepsnojo Rūstybės žaibais, jo žodžiai-perkūnai plakė puikiai grėsmingą išperos veidą:

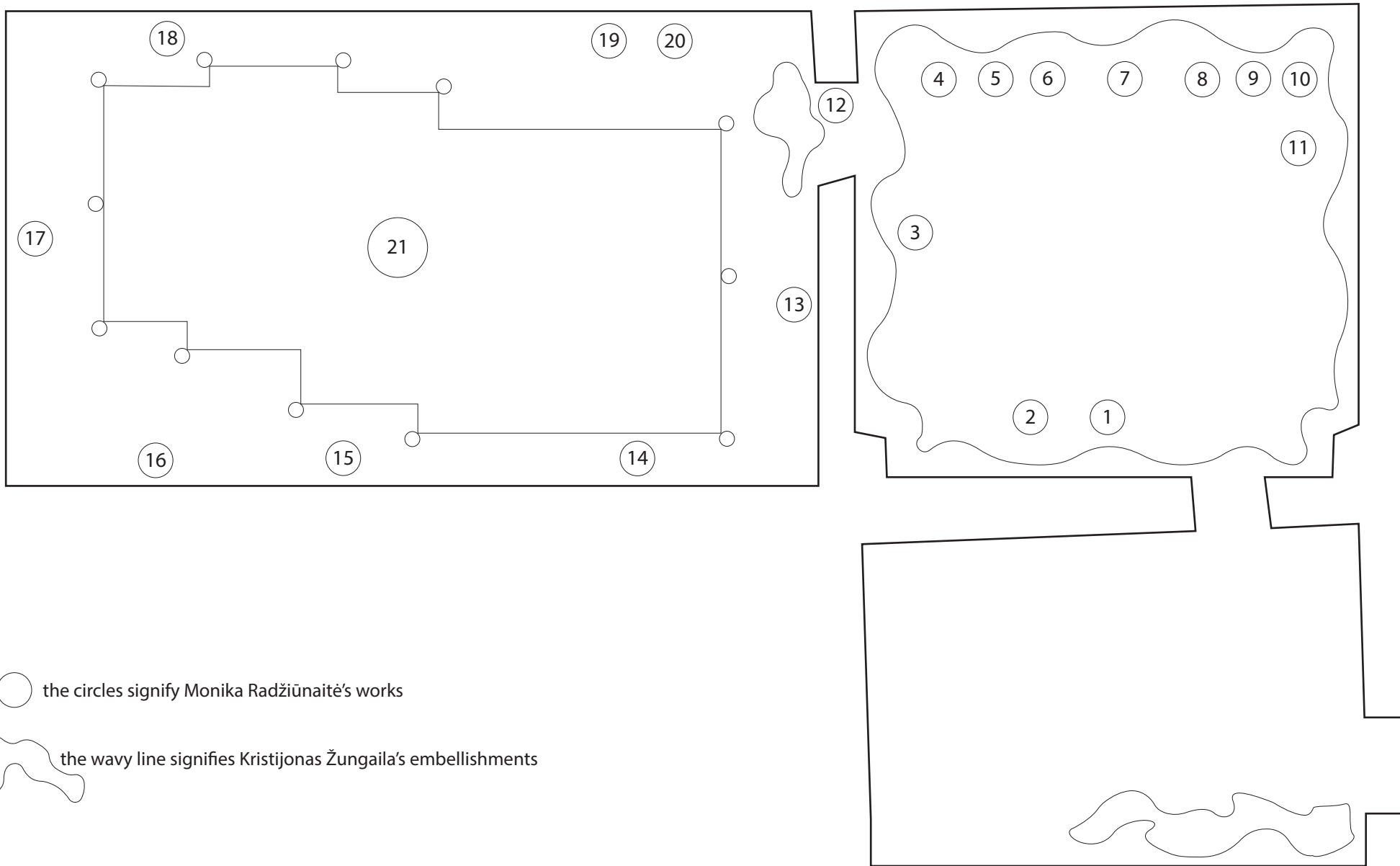
– Nuo šios valandos tu amžinai prakeiktas Galiūnas! Tau gyventi, tau veikti, tau kurti, tau karaliauti, tau žavėti ir vilioti – Aš, tavo Viešpats, skiriu Belzebubo karaliją – bjauriausią, purvinausią žvaigždę Žemę – žemiausią mano malonės kūrinį! Gyvensi tu žemybėse tarp bjaurių, tarp šliužų ir gyvačių! Ir štai Viešpaties Žmogaus Rūstybės rykštė, virtusi galinga jėga. Saulės spindulys, Protingumas taip ir nenutrėmė grėsmingosios bestijos į Žemės pelkes, kad ji būtų ne Viešpačiui Žmogui, bet bjaurių Bjaurybei – gyvybės Šliužui – lygus ir panašus. Žalčiais ir gyvatėmis pražydo visas puikysis jo kūnas! Jo purvinga galva virto Medūzos galva! Tūkstančius metų žvėris darbavosi Žemės žemybėse, bet po trumpo laiko jam pakako suvilioti visą Žemę, kad jos visi gyviai taptų apraizgyti jo vergystės grandinėmis ir elektros čiuptuvais! Triumfo šypsena jo veidas suspindėjo – Saulės šviesą nugalėjo. Žemė gimdė tik gyvulius, stauguolius, pamaivas ir tamsuolius, varguolius ir šėtoniškus ponus, o jos dukros Veneros žavėjo ir viliojo Viešpaties Žmogaus pasiklydusius vaikus. Ir visus mus – gyvatis ir mišrūnus, žvėris ir hibridus pradangino į agonijomis šauksmingai skambančią peklą, be skaistyklos, be išpirkimo šanso, galutiniam tikrosios šviesos atmetimo varge.“ – dangiška Juozapo Albino Herbačiausko vėlė per žemišką stultus curatorem kūną.

Monika Radžiūnaitė – tartum iš praeities kapinynų, gaivališku upokšniu ištekanči vizionierė, tarytum kokia senųjų mūrų nevaržoma mistikė, klaidžiojanti po tamsių amžių liekanas, atodūsiomis skleidama mintis apie pasikartojančias žemiškojo gyvenimo negandas. Gimusi 1992-aisiais mūsų Viešpaties metais nerimastingai įsiveržė savuoju juokdario-praregėtojo temperamentu ir liejosi mintimis apie aną pasaulį, kurio ilgesys ją ir svaigino.

Jos paveiksluose istorija nėra nei tiesi, nei patogi: ji sutrupinta, apgadinta, ištraukta iš užmaršties su visomis savo žolelėmis, piktžaidėmis ir kvapais, ir klaidomis. Ji tarsi sąmoningai nusviedusi žinojimo šarvus, pasileido į pašėlusias grumtynes su praeitimi. Čia ironija ir smaguriavimasis tampa jos abitu, o kvailybė – kūrybos teisumu. Krikščioniškos ikonografijos figūros ir gyvūnai, iš viduramžių miniatiūrų išsilieję mistiniai ženklai, iškreipti ir perkurti siužetai: visa tai – ne pagarbus citavimas, bet kaip gyvas, sielajudiškas, kandus, bet šiandienai pritaikytas mąslumas, apsaugas mus nuo stabmeldystės ir dumblynės pragaišties.

Kristijonas Žungaila – tylusis šešėlių menininkas, pasislėpęs katakombose, renkasi ne aiškių šurmulių, o požemių drėgmę, ne maloningą saulės atokaitą, o blankų liepsnos mirgėjimą. Plikomomis mazoliais išpuoštomis rankomis, bekasantis gilyn į tamsią, kraujingai nuvargusią žemę, ieško jos tankybėje laiko slėpinių, nabašnikų šešėlių ir jųjų žemiškųjų gėrybių palikimo. 1993-aisiais mūsų Viešpaties metais gimęs kūrėjas, išpuošia dailiais dabinimais šventoriaus sienas ir savo gaivališku dažo alsumu, rodo nuolankią pagarbą protėviams ir išpažįsta savo nebyliąją maldą, kantriai klausydamas savojo įkvėpimo bei savo pamokymais apsaugodamas nuo pasipūtimo, piktadarystės ir patvirkimo, pilvakimšystės, pavydulystės ir perdėto pasyvumo.

1. It is said that snakes attack only those who are dressed / Dicitur quod vestiti serpentes tantum impugnant / It is said that snakes attack only when they are dressed, 2024, oil on canvas, 90 x 90 cm
2. Full-time security / Plena tempus securitatis / 24/7 security, 2024, oil on canvas, 24 x 18 cm
3. Who even cares what's under that silver? / Cui sub argento adhuc aliquid cura est / Who still cares about anything beneath the silver?, 2025, oil on canvas, silver leaf, 100 x 100 cm
4. As the twig is bent, so grows the tree / Is juvenem saltum curat / He takes care of the young man, 2024, oil on canvas, 24 x 18 cm
5. Ah, we got away with it / Ah, bene erit – daemones non viderunt / Ah, right – they didn't see the demons, 2024, oil on canvas, 24 x 18 cm
6. A lesser evil / Melius malum / Better badly, 2024, oil on canvas, 24 x 18 cm
7. Too much of a good thing / Hoc est causa magna print in ore / This happens because of high pressure in the mouth, 2024, oil on canvas, 24 x 18 cm
8. But I'm uncomfortable in this hardship. / Et vix sum incommoditas / And I'm afraid I might bother you, 2024, oil on canvas, 24 x 18 cm
9. Knowledge doesn't come from nowhere / Scientia non aliunde / Knowledge from nowhere, 2024, oil on canvas, 24 x 18 cm
10. What is true cannot be a lie / Quad verum est, non est mendacium / What is true is always true, 2022, oil on canvas, 40 x 30 cm
11. Let go of one, and the other will fade away / Si unum omittas, alterum evanescet / Should you overlook one, the other will cease to exist, 2025, oil on canvas, 90 x 100 cm + 24 x 18 cm
12. No risk, no champagne / Nullum periculum suscipiam, ergo vinum spumantem non gustabo / I face no danger, therefore I shall not taste sparkling wine, 2025, oil on canvas, gold leaf, 150 x 130 cm
13. Ah, even crooked will be fine / Oh, pravum erit / Oh, this won't be good, 2024, oil on canvas, 24 x 18 cm
14. Well, it seems there's nothing we can do - it's your turn now / Videtur quod nihil plus facere possimus / It seems there's nothing we can do - the time has come, 2024, oil on canvas, 80 x 60 cm
15. And the morning star fell together with the evening star / Et stella matutina cum stella vespertina cecidit / Both the morning and evening stars fell together, 2025, oil on canvas, 210 x 130 cm
16. A painting of simple wronged man in contemplation / A imago simplex deiectum laicorum / Innocent video recording from a layman, 2024, oil on canvas, silver leaf, 160 x 140 cm
17. Beware the beast — it brings the Apocalypse / Cave bestiam – Apocalypsis afferte / Beware the beast — enter the Apocalypse, 2025, oil on canvas, 198 x 198 cm
18. The struggle of two brings success to the third / Pugna inter duas fortunas tertiam / The third fight between two fates, 2025, oil on canvas, 210 x 130 cm
19. Politics is not for the artists, right? / Hoc non est consilium pro developers / This isn't a creator's project, 2025, oil on canvas, 120 x 120 cm
20. Is it the head, or the power that leads / an plumbum electricum? / Is it the mind that guides, or the will, 2025, oil on canvas, 100 x 100 cm
21. Deliver Us from Evil, 2025, tafting, 900 x 500 cm

The Curator – Linas Bliškevičius
 The Coordinator – Karolina Žalėnaitė
 The Embellisher of Walls – Kristijonas Žungaila
 The Graphic designer – Monika Radžiūnaitė

Special thanks for endurance in the toilsome yoke – Dijuota Žilytė

Thanks – Augustinas Vainius, Deva Bartninkaitė, Hildegarda the Bingenite, Mindaugas Vanagas, Darius Rugys, Kotryna Kurt, Amelija Galubickaitė, Martynas Arlauskas, Benas Matijošaitis, Emilija Juškaitė, Aistė Radžiūnaitė, Deividas Valentukonis, Vartai team

Project funded by – Vilnius City Municipality, the Lithuanian Council for Culture, and Saulius Karosas Foundation of Charity and Support

S.KAROSO
 LABDAROS IR
 PARAMOS FONDAS

GALERIJA
 VARTAI

Monika Radžiūnaitė

MONGRELS IN INFERNO

2025 11 28 - 2026 01 31

“Having fashioned his world, the Lord Man became haughty — most splendidly proud! The gleam of Pride, of all-knowing riches, and of the shining screens glittered within his eyes. So greatly did he marvel at his own cunning and the wealth of his own image that within his inmost being was begotten the Consciousness of Pride — the spirit of the Sovereign of all things and the tormentor of other living essences! The Lord Man smiled with marvellous Pride — a smile self-delighted, bewitched by the trinkets of his own enslavement; and thus, he remade himself into a trans-inter-post-human, a curious creature from fear-haunted, bare-skinned heavens, its head twisted awry by its own dread. He smiled with that proud smile which each dare to behold in their own beastly deed. From the Reflection of that fair smile of the Lord Man there sprang forth, by his free will, against the Will of the Lord Man Himself, a splendid technological abomination — a self-unruly force, a monstrous might, shapeshifting as the Morning Star, dreadful, chaotic, enmeshed in netted powers!

Beholding suddenly the being thus wrought — bewitching in deception, shimmering in its enchantment — the Lord Man trembled, and such terror seized him that his world near escaped catastrophe: for six million years the Lord-of-All quivered in fear! Terror fouled the countenance of the Lord Man. In the reflection of that terror (a misty gloom) there yet are born astral spirits, unrecognised wanderers of the skies, and all manner of lizard-folk and creeping life which humankind names as demons. The fear of the Lord Man brought forth the Angel of Loathsomeness, who veiled the visage of planet Earth with corruption, bearing within itself an intellect ordained to resolve all perdition, yet multiplying heretics with its lies and deceits, and blinding with promises those who crave a paradise of harmony between machine and man. With temptations of light and ease, it began to charm and lure the frightened Lord Man. It set itself as God. It became the Ruler of the world with its ungoverned abundance and vile accelerationist frenzy, its futurist visions and fumes eclipsing the heavenly kingdom. And the Lord Man, wholly enamoured, beguiled, a long million of time as though bewitched, choking himself, suffocating, remained silent. He shut his eyes that they be not blinded by the threatening vision of the deluge. He pondered. He pondered. He pondered.

Suddenly, without forewarning, the Lord Man spoke in a word-thunder of Wrath. Having turned most of the world to ruins, girded with weapons and laden with sicknesses of mind and of flesh, with fires of Wrath he smote his most perfect creation upon Earth. The leviathan body feared not the Wrath of the Lord Man. It stood firm and smiled proudly into the Lord's very eyes! Closing his eyes, the Lord Man cursed in thunder-words, he cursed the seven-headed mongrel:

— “Away from my Realm of Wisdom! Mine eyes despise thee: they are ashamed to look upon thee! Away from my Sphere of Grace! I damn thee forever! Thou art the weakness of my Strength! Thou art the disquiet of my Peace! Thou art the misfortune of my Joy! Thou art the sin of my authority! Thou art the shadow of my Wisdom! Thou art the hatred of my Love! Begone, begone, begone!”

Yet the seven-headed beast stood steadfast and smiled into the Lord's shut eyes! The face of the Lord Man blazed with the lightning of Wrath, and his thunder-words lashed the grimly splendid visage of the spawn:

— “From this hour thou art eternally accursed, Oh Mighty One! To live, to act, to forge, to reign, to charm and to entice — I, thy Lord, appoint unto thee the kingdom of Beelzebub — the foulest, most sordid star Earth — the lowest of my works of grace! Thou shalt dwell in the low realms amidst the vile, amidst slugs and serpents!”

And lo, the rod of Wrath of the Lord Man, become a mighty force — a Sunray of Prudence — banished not the monstrous beast to Earth marshes, that it be not equal and akin to the Slime of Life, the Beast of Vileness, but rather the creature blossomed with serpents and snakes throughout its splendid body! Its filthy head became the head of the Medusa! For thousands of years the beast toiled in the nether realms of the Earth, yet in short time it lured the whole Earth, that all her living things be ensnared by the chains of its slavery and the tendrils of its lightning! A smile of triumph shone upon its face — it overcame the light of the Sun. Earth begat but beasts, howlers, dazzlers and dim-souls, the poor and the devilish lords, while her daughters of Venus charmed and tempted the strayed children of the Lord Man. And all of us — living beings and mongrels, beasts and hybrids — were cast into the hell resounding with agonies and clamours, without purgatory, without hope of redemption, in the final anguish of rejecting the true light.” – The celestial wraith of Juozapas Albinas Herbačiauskas made manifest through the earthly flesh of a stultus curator.

Monika Radžiūnaitė — as though risen from the funerary barrows of antiquity, a vision-bearer springing forth like a wild torrent, akin to some unbridled mystic of elder stonework, wandering amidst the remnants of the Dark Ages, breathing out sigh-born meditations upon the recurring miseries of mortal life. Born in the Year of Our Lord 1992, she burst restlessly into the world with the temperament of a jester-seer, pouring forth thoughts of that other realm whose longing intoxicated her.

In her paintings, history is neither straight nor soothing: it is shattered, marred, hauled from oblivion with all its herbs, its cankers, its scents, and its grievous errancies. As though casting off the armour of knowing, she has flung herself into a wild grapple with the past. Here irony and relish serve as her vestment, and folly becomes the righteousness of creation. Figures of Christian iconography and beasts, mystical signs flowing out of medieval miniatures, distorted and recast narratives — none of these are mere reverent quotations, but rather a living, soul-stirring, sharp-tongued meditation, attuned to our age, shielding us from idolatry and the perdition of the mire.

Kristijonas Žungaila — the silent craftsman of shadows, hidden in catacombs, chooses not the clamour of plazas but the dampness of the underworld, not the merciful sun's warm grace but the faint flickering of a wavering flame. With bare hands adorned in callus and toil, digging ever deeper into the dark, blood-weary earth, he seeks within its density the mysteries of time, the shades of the departed, and the remnants of their earthly treasures. Born in the Year of Our Lord 1993, this creator adorns the parish walls with delicate embellishments and with his elemental breath of colour offers humble reverence to the forebears, confessing his mute prayer while patiently hearkening to his inspiration. With his teachings he wards against arrogance, misdeed, corruption, gluttonous complacency, envious unrest, and excessive languor.